

Сергій Кундас:

Таланти нашого краю

«Треба відчувати серцем, що це справа твого життя»

- Сергію, розкажіть, коли ви почали займатися фотографією і як стали професіоналом?

- Все розпочалося ще в 1983 році. У третьому класі, коли навчався в ЗОШ №1 місті Костопіль, батьки мені подарували фотоапарат «Смена 8м». З того часу і розпочався творчий шлях. Дуже любив фотографувати мій дядько, він і навчав мене. Незадовго після цього побудували нову школу №6, яка була неподалік від дому, тому я перейшов до неї. І вже тут почав вивчати фотосправу детальніше, адже в школі відкрився фотогурток. Мій перший вчитель - Юрій Кухарчук, який зараз є власником фотосалону «Яна». Заняття були дуже цікаві, ми часто вирушали в не-

З давніх-давен людина намагалася відтворити якимось чином кращі моменти свого життя. Це намагання сприяло тому, що на світі з'явилися фотокамери. Фотографія - це не тільки знімок, на якому відбито мить, це сучасне мистецтво, яке для багатьох є улюбленою справою. Попри те, що сьогодні кожен смартфон оснащений камерою, справжніх професіоналів у цій справі небагато, адже вміння фотографувати - це в першу чергу творчість, а вже після цього копітка повсякденна робота, без якої ви ніколи не зможете створити справжні шедеври. Своєю історією становлення поділився відомий фотограф Костопільщини Сергій Кундас

зума, установки фотоспалаху тощо. Нарешті, з'явилася можливість робити кольорові знімки, бо до цього це було недешево задоволення. Згодом з'явилися цифрові «мільниці», я придбав і собі одну таку, але чомусь у мене не зовсім виходило, тоді вперше зникла цікавість. Та навіть скажу, що плівковим легше користуватися, бо все, що ти собі задумав, - налаштував власноруч, а тут, так би мовити, техніка сама собі «думає».

Попри чималий досвід у фотографуванні, я займався цим на аматорському рівні. Одного разу на виставці в місті Рівне познайомився з відомим фотохудожником Олександром Харватом. Поспілкувавшись, з'ясував, що у нього є фотошкола, і якраз триває набір на освоєння нових технологій у фотосправі. Я не зміг втриматися. З того моменту, як закінчилося навчання, мої роботи досягли вищого рівня, розпочалася справжня професійна діяльність.

- Розкажіть, будь ласка, про свої досягнення.

- Досягнення - це не те, чим варто хвалитися, головне у нашій справі - не задирати носа. Наразі я учасник фотоклубу «Простір фото», де ми часто робимо колективні фотовиставки: «Face Look», «Бібліотека в кадрі». Також про-

дуже люблю робити портретні фото в стилі Ренесанс. Не люблю фотопортрет (фотошоп), бо це не природно, втрачається весь шарм фотознімка.

до нього інструкцію, і з часом вона прийде до того, що розпочне шукати інформацію у вільному доступі, й піде поповнювати свої знання до фотошколи.

Перед грозою

- Хто з ваших дітей поділяє захоплення до фотографії?

- Молодший син (4 роки) проявляє ін-

Я вірю в талант без навчання, проте без подальшого розвитку й знань він не принесе очікуваних результатів і рівня.

лікі походи по лісах, щоб відзняти цікаві матеріали. З тих пір фотоапарат був зі мною завжди. Я фотографував друзів у школі та вдома, брав його з собою на різні свята. Професійної освіти у сфері фотографії, як такої, в Україні немає, тому я вступив до Здолбунівського вищого професійного училища залізничного транспорту, де і далі продовжував займатися улюбленою справою. Після навчання мене забрали до армії. Через півроку від розпочатої служби у м.Десна, батьки привезли фотоапарат і сюди. Ми з побратимами крадькома робили знімки, оскільки то був секретний об'єкт. Але все це півбіді, адже найважче було потім. Проявлення плівки - це дуже складний і цікавий робочий процес, але не в армії і не посеред ночі.

Коли я повернувся зі служби додому, в моду якраз увійшли компактні плівкові фотоапарати «мильниці» з вбудованим об'єктивом, з автоматизованою системою роботи всіх вузлів, без необхідності встановлення параметрів зйомки, або з обмеженим необхідним набором налаштувань, як-то вибору

водиладі благодійні виставки - «чи ми», приурочену до Міжнародного дня захисту дітей, «Поша зоною досяжності», присвячену вимираючим селам у глибинці. Учасники клубу допомогли мені влаштувати декілька персональних виставок: «Фотомандри рідним краєм», «Рівненщина - 187 м над рівнем моря». Уже четвертий рік поспіль беру участь у різноманітних міжнародних фотоконкурсах, таких як: «Campina 2018 Romania», «Georgian DRAG 2019», звідки повертався з нагородами. Для когось такі досягнення - це суто матеріальні блага. Для іншого - важливо бути відомим, а для когось передавати свої знання далі та постійно знаходити щось нове й для себе. Якщо відверто, коли береш участь у таких конкурсах, по-перше, знайомишся з роботами інших майстрів, знаходиш нових однодумців, а по-друге, з'являється стимул творити щось нове.

- Які місця в Костополі вам подобається фотографувати?

- Я дуже люблю фотографувати Костопіль. Найближчі серцю місця - річка Замчисько, пішохідний міст біля греблі, центр міста, Музей лісу. Інколи, щоб зробити гарний кадр, доводиться підніматися на висотки. В нашому районі також є дуже гарні місця для створення шедеврів - Нитішинська Горинь, Надслучанська Швейцарія.

- На вашу думку, які фотоапарати краще підійдуть для створення красивого знімка - плівкові чи цифрові?

- Плівковий фотоапарат - це щось особливе, бо кожен кадр на вагу золота, і фотограф має чітко знати, як його використати. Чорно-білі зернисті фотографії несуть у собі свою енергетику, яка ще дихає ХХ століттям. Та сьогодні користуватися дзеркальними фотоапаратами - дуже дороге задоволення, тому їх мало. З розвитком технологій все спростилося, тепер можна зробити тисячу фотографій, з яких вибереш лише дві, але це спрощує процес. Та якщо навчитися добре користуватися цифровим, то можна зробити фото не гірші, ніж на плівковому.

- Сергію, розкажіть, чи є у вас кумир серед всесвітньо відомих фотографів?

- Як таких кумирів не маю, але захоплююся картинами Рембрандта, тому

кавість, але це ще не свідомо. Старший взагалі уникає цього, бо в молоді зараз нова мода на селфі. Разом з Олександром Харватом хотіли відкрити фотошколу в місті Костопіль, давали оголошення, але бажаючих не було. Та я намагаюся максимально заохотити дітей до фотомистецтва. Нещодавно з сім'єю об'їздили всі села нашого району, хочу видати книгу.

- Що потрібно для того, щоб стати хорошим фотографом?

- Насамперед потрібно велике бажання і наполегливість, без цього нічого не буде. Потрібно також навчитися побачити і ловити моменти життя, ніколи не здаватися, незважаючи на різноманіт-

ні труднощі, помилки та проблеми. Постійне навчання, вдосконалення вмінь - ось що головне, бо робота фотографа, як і лікарська діяльність, - це покликання душі.

- Фотозйомки без підготовки: чи вірите ви в талант без навчання?

- До таких людей ставлюся позитивно. Оскільки вважаю, що кожна людина має право на те, щоб досягати успіхів, і це чудово, коли людина вірить у свої здібності. Людина, яка придбала фотоапарат, почне з того, що прочитає

Ви чули вислів: «У світі багато талановитих невдач»? Навчання необхідне у будь-якому випадку. Створити гарну фотографію один раз - це випадковість, а створювати їх систематично - професіоналізм.

- Надайте декілька порад для фотографів початківців.

- Перш за все, потрібно розібратися в собі: що вам подобається, ким ви себе уявляєте, і що приносить вам задоволення. Окрім того, дуже важливо постійно збирати нову інформацію. Треба відчувати серцем, що це справа твого життя. Потрібно черпати натхнення від майстрів своєї справи. Читайте багато літератури, відвідуйте майстер-класи,

фотошколи, постійно самовдосконалюйтеся. Інформація, яку ви знаходите самі, однозначно, стане вам у пригоді, але різні професійні заходи та школи значно прискорюють процес навчання.

- Дякую, Сергію, за цікаву бесіду, бажаю вам успіху в нелегкій праці і побільше хороших, вдалих фотографій.

Спілкувалася
Ганна БУДЬКО